

VPRAŠALI SMO

Dušan Škodič, avtor knjige **Smeh z gora** Planinski humor ni enak dolinskemu

Po poklicu tehnolog poštnega prometa je že od mladosti zaznamovan z gorami. Pisana beseda mu dobro teče. V **Planinskem vestniku** objavlja že več kot 25 let. Pokriva področje planinske zgodovine in leposlovje. Devet dni v avgustu je njegov prvi roman (založba Ved 2006), **Smeh z gora** pa nova knjiga, ki je te dni izšla pri **Planinski zvezi** Slovenija. Mi smo mu na njeni predstavitvi zastavili nekaj vprašanj za vse tiste ljubitelje gora, gorskega sveta, **alpinizma**, pohodništva in smučanja, ki radi berejo dobre knjige s to tematiko.

● **Smeh z gora**: zabavne planinske zgodbe je zapisano na naslovni strani vaše nove knjige, kjer sedijo trije nasmejani hribovci. Knjiga obeta veliko smeha.

Kisla družba še v dolini ni za nikamor, v gorah pa sploh ne. Zato se mi je zdelo smiselno, da sem zabavne zgodbe tudi zapisal. Vendar tu ne gre za zbirko vicev ali kvantanja preglasnih omizij v **planinskih kočah** po deseti zvečer, ko ni greha za grešnike, je pa slaba volja za vse druge, ki niso del omizja. Gre za prave zabavne planinske zgodbe, med sedemnajstimi pa si niti dve nista podobni.

● So vse zgodbe doživete, okušene?

Skoraj vse, le štiri od sedemnajstih sem zapisal na podlagi pripovedovanj drugih. Verjetno jih ne bo težko prepoznati, sploh tisto, ki je bila napisana prvosebno, vendar jo pripovedujem kot ženska. Nastala je pač po pripovedovanju znanke, ki se je za abrahama z dvema prijateljicama odpravila na Triglav, seveda prvič v življenju. Takšnih in podobnih »podvigov« je vsako leto veliko in niti najmanj niso vezani na ženski spol. A kakor se lahko takšne zgodbe nam, ki jih poslušamo, zdijo »smešne za umret«, so bile morda za njihove akterje prežete z znojem, solzami in trpljenjem. Bralec bo že ob prvi zgodbi spoznal, da planinski humor ni enak dolinskemu. Kar je logično, gore so sicer lepe, a so še vedno zelo resno prizorišče.

● Mnogi bralci se bodo našli v zgodbah, ne samo planinci.

Ker se v vsaki od njih zrcalijo osebne izkušnje, je popolnoma normalno, da marsikomu nastavijo

ogledalo. Nekajkrat sem slišal - tudi pri prejšnjih knjigah - da to očitno rad počnem. Vendar se zgodi kar samo od sebe. Saj ne opisujem prav nič posebnega, vsak od nas se je v gorah že soočil z žulji, se izgubil na poti, srečal posebneže, si morda tako kot jaz zaklenil avtomobilske ključke na visokogorskem parkirišču ali pa z avtom nasedel v snegu oziroma globokem blatu. Samo po sebi so to ene same težave, a kako se človek z njimi sooči in jih reši, je lahko še kako zabavna zgodba.

● Kadar mediji poročajo o gorah, ko se zgodi kakšna tragedija, je o smehu manj govora ...

Gore so resno okolje, ki ne odpušča vseh napak. Tragedije niso vedno povezane le z izzivanjem ali pretiravanjem, kot se velikokrat posplošuje, je še mnogo drugih dejavnikov. Toda o tem je govorila moja prejšnja knjiga *Ljudje z gora*, ki je prav tako izšla pri Planinski založbi. V njej sem literarno opisal resnične, tragične dogodke, ki so se nekoč zgodili v našem gorskem svetu. Prestop iz tragedije v komedijo je bil kot protiutež.

● Podelite z nami eno kratko srečno zgodbo.

Če je kratka, ni več zgodba. No, morda pa kratka anekdota: v gorah veljajo pravila glede oblačil in opreme, tako je tudi s stvarmi, ki niso ravno hribovske, recimo dežnik. Tako se mi je zgodilo nekoč, še kot mulcu, da sem se s Pokljuke vzpenjal po tisti dolgi položni stezi proti Vodnikovemu domu. Ves čas je rahlo deževalo in hodil sem pod dežnikom. Med potjo sem srečal planinski izlet, ki se je verjetno vračal s Triglava, bilo jih je okoli trideset. Skupina je prišla do mene. Vsi

v anorakih in vsi premočeni do kože. Večina tudi brez čepic in dež jim je z mokrih las kapljal na oči. Pa se me je očitno njihov planinski vodnik neznansko razveselil. Da bi se malce ponorčeval in vnesel boljše voljo v skupino, se mi je že na dvajset korakov začel krohotati. Glasno je zavpil: »Hahaha, ja kakšen planin'c pa sploh si, poba? Z marelo v hribe!« se je namrdnil. Malce nesramno sem se mu nasmešnil v brk in prav tako glasno odvrnil: »A kakšen? Suh, kot lahko vidiš.«

